

Arrest

nr. 113 363 van 6 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 16 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2013 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 6 januari 2013 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 7 januari 2013 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 28 januari 2013 de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Deze beslissing, die bij aangetekend schrijven van dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Corroticë (gemeente Preshevë) en bent u Servisch staatsburger. In 1998 streed uw broer [R.] mee aan de zijde van het UCK (Kosovo Bevrijdingsleger). Op 17 maart 1998 liep hij samen met enkele anderen in een hinderlaag. Een van zijn metgezellen had een rugzak met alle identiteitsdocumenten van de groepsleden, waaronder het Duitse rijbewijs van uw broer. Uw broer kon weliswaar ontkomen, maar de rugzak raakte in handen van de Serviërs. Op basis van het door de Serviërs gevonden rijbewijs van uw broer werd uw broer op de Servische televisie dood verklaard en vond er enige tijd later, op 20 juli 1998, een huiszoeking bij jullie thuis plaats. Dit was voor u een traumatiserende ervaring. U werd toen immers psychisch en fysiek mishandeld. Hierna moesten jullie zich tot aan het begin van de NAVO-bombardementen in Kosovo om de twee dagen bij de politie aanmelden. Op 20 mei 2000 vond er bij u thuis nogmaals een huiszoeking plaats, in 2000 en 2001 streed u aan de zijde van het UCPMB (Bevrijdingsleger voor Preshevë, Medvegje en Bujanovc). Toen de wapenstilstand werd getekend, werd er een amnestieregeling uitgewerkt, die volgens u enkel op papier bestond. De eerste jaren na de oorlog kende u geen echte problemen. Toen u eens aan een checkpoint tussen Kosovo en Servië door de politieagenten die de post bemanden getreiterd werd, besloot u dat u beter Servië kon verlaten en trok u naar Prishtinë in Kosovo. U verkreeg de Kosovaarse nationaliteit en kreeg Kosovaarse identiteitsdocumenten. U begon er een handelszaak en had er noch met de Kosovaarse overheid, noch met Kosovaarse burgers problemen. Tijdens uw verblijf in Kosovo merkte u wel dat er verschillende voormalige- UCFMB-leden in Servië werden gearresteerd. Zo werden er negen Albanezen op het eind van 2008 opgepakt. Daarnaast werd uw broer [R.], die probleemloos in Kosovo verblijft, in januari 2012 door de rechtbank in Nis bij verstek tot een gevangenisstraf van vijftien jaar veroordeeld. Ondanks dit nieuws keerde u in februari 2012 naar Servië terug, omdat uw handelszaak in Prishtinë niet rendabel was. U opende er samen met uw schoonbroer een restaurant. Op 2 juli 2012 werd uw broer [M.] door Eulex gearresteerd, omdat hij ervan verdacht werd samen met een aantal kompanen vanuit Kosovo op de Servische grenspost in Dobrosin geschoten te hebben. In het kader van het onderzoek kreeg hij huisarrest. Enkele dagen later, op 5 of 6 juli 2012, vernam u van uw burens dat agenten van de geheime dienst in uw restaurant gekomen waren. Op 5 oktober 2012 kreeg u een bericht van de Servische overheid dat er een onderzoek tegen u was gestart. U vermoedde dat de Servische overheid naar u een onderzoek was gestart om na te gaan of er al dan niet een verband was tussen de schietpartij in Dobrosin, uw broer Muhamed en u. Hierdoor raakte u in paniek, gezien u zich nog levendig de traumatiserende huiszoeking van 1998 herinnerde. In dezelfde maand besloot u dan ook Servië te verlaten en keerde u naar Kosovo terug. U verbleef er bij uw broer in Prishtinë. Op 5 januari 2013 kwam er bij uw echtgenote in Servië voor u een oproepingsbrief toe. U werd uitgenodigd om zich op 9 januari 2013 in Preshevë te melden. Gezien er bij uw broer in Kosovo geen voldoende plaats was voor u en gezien u zich in Kosovo om een reden die u echter niet onder woorden kon brengen niet volledig veilig voelde, verliet u in januari 2013 Kosovo en kwam u naar België waar u op 7 januari 2013 asiel aanvraagde. U verklaarde niet naar Servië te kunnen terugkeren uit vrees er tot een gevangenisstraf veroordeeld te zullen worden. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 9 juli 2003 te Preshevë; uw gezondheidsboekje; een bevel uitgaande van het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken waaruit onder meer blijkt dat er op 20 juli 1998 en op 20 mei 2000 een huiszoeking werd gehouden; een attest van de UCPMB ter staving van uw voormalig lidmaatschap; een kranteninterview, verschenen in april 2005, met uw broer [R.] over diens activiteiten tijdens de oorlog; een juridisch document van de Rechtbank van Vranje, d.d. 12 januari 2012, waaruit blijkt dat [R.] tot een gevangenisstraf van vijftien jaar werd veroordeeld; een door u opgestelde brief waaruit blijkt dat u uw handelszaak in Prishtinë op 22 februari 2012 stopzette; een attest van het Council for Human Rights, d.d. 4 april 2012, ter bevestiging van uw problemen in Servië; een mededeling, d.d. 5 oktober 2012, uitgaande van de Gemeentelijke Rechtbank van Preshevë waaruit blijkt dat er een strafonderzoek tegen u gevoerd wordt; een [M.] document van de Rechtbank van Gjiilan, d.d. 30 oktober 2012, waaruit blijkt dat uw broer [M.] aan een strafonderzoek onderworpen wordt en dat hij huisarrest gekregen heeft; en een convocaties, d.d. 5 januari 2013, waarbij u uitgenodigd wordt om zich op 9 januari 2013 op de Gemeentelijke Rechtbank van Preshevë te melden.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op

28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Dit heeft u echter niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling komt te staan doordat uw verklaringen betreffende uw nationaliteit geenszins overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. U verklaarde bij het begin van uw gehoor op het Commissariaat-generaal immers twee maal uitdrukkelijk niet over het Kosovaarse staatsburgerschap te beschikken. U had dan ook geen Kosovaarse identiteitsdocumenten (CGVS, p. 2). Geconfronteerd met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat u opgenomen werd in de kieslijsten van de gemeente Prishtinë, erkende u dat u wel degelijk de Kosovaarse nationaliteit heeft en dat u tevens over een Kosovaarse identiteitskaart beschikt. Deze identiteitskaart bevindt zich heden bij u thuis in Preshevë (CGVS, p. 11-12). Door het bewust achterhouden van uw Kosovaarse nationaliteit komt uw algemene geloofwaardigheid fundamenteel op de helling te staan.

U, als Servisch staatsburger, stelt niet naar Servië terug te kunnen uit vrees gearresteerd te worden (CGVS, p.4 en p.12). Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen betreffende uw Kosovaarse nationaliteit, heeft u echter niet aannemelijk gemaakt dat u zich niet langer in Kosovo zou kunnen vestigen. U verklaarde in Kosovo last gehad te hebben van een onveiligheidsgevoel. U vreesde bovendien dat Eulex in de toekomst misschien zou denken dat er een verband is tussen u en de daden van uw broer [M.] aan de grens in Dobrosin en dat u dan eventueel hetzelfde lot als uw broer zou te wachten staan (CGVS, p. 8). Dit onveiligheidsgevoel heeft u echter niet aannemelijk gemaakt. U verklaarde immers uitdrukkelijk tijdens uw jarenlange verblijf in Kosovo nooit (veiligheids)problemen gehad te hebben, noch met de Kosovaarse autoriteiten, noch met Kosovaarse (mede)burgers; in Kosovo heeft u in het verleden geen vrees gehad (CGVS, p. 2; p. 8; p. 12). Verder verklaarde u expliciet dat u niets te maken had met de daden van uw broer in Dobrosin en dat u in Kosovo (tot op heden) absoluut niet verdacht werd van een eventuele betrokkenheid (CGVS, p. 6). Dat u daar in de toekomst eventueel van verdacht zou kunnen worden, is dan ook niet meer dan een blote bewering, die u geenszins met concrete elementen kon staven. U had immers geen enkele aanwijzing dat Eulex u hiervoor zou zoeken (CGVS, p. 8).

Dat uw handelszaak in Kosovo niet rendabel was (CGVS, p. 2) en dat u niet bij uw broer in Prishtinë kon blijven omdat hij kinderen heeft (CGVS, p. 7), zijn voorts motieven van socio-economische aard die geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielrelaas neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit en uw Servische nationaliteit staan hier immers niet ter discussie. Ook aan de problemen die u in Servië had ten gevolge van het engagement van u en uw familieleden bij het UCPMB en ten gevolge van de schietpartij waarvan uw broer [M.] in Kosovo verdacht wordt wordt niet meteen getwijfeld. Deze elementen doen echter geen afbreuk aan de hierboven gemaakte vaststelling dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u ten aanzien van Kosovo een gegronde vrees voor vervolging zou moeten koesteren of dat u bij terugkeer naar Kosovo een-reëel risico op ernstige schade zou lopen.

C. CONCLUSIE

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de regels van behoorlijk bestuur en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De door her CGVS beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen.

Het GCVS meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben en heeft ten onrechte de asielaanvraag geweigerd om in overweging te nemen. Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoeker aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld nu hij de problemen kende in Servië omwille van zijn betrokkenheid bij het UCPMB. De broer van verzoeker werd reeds gearresteerd en opgesloten. Ook verzoeker mocht reeds een oproepingsbrief ontvangen.

Verzoeker heeft wel degelijk voldoende elementen van zijn problemen in zijn land van herkomst meegedeeld en deze tevens gestaafd met de nodige bewijsstukken.

Uit deze verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat hij niet veilig is en dat ze verzoeker nog steeds zoeken en dat hij diverse problemen met de Servische autoriteiten. Ook in Kosovo is verzoeker niet veilig en de Kosovaarse autoriteiten kunnen ook geen voldoende bescherming bieden voor de veiligheid van het leven van verzoeker.

Verzoeker kan dan ook niet terug naar Servië of naar Kosovo. Verzoeker heeft de Servische nationaliteit en zijn vrees dient dan ook bekeken te worden voor zijn thuisland Servië. Het is voldoende bewezen dat verzoeker in Servië problemen heeft omwille van zijn verleden en terecht vreest voor zijn leven.

Dat het CGVS op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoeker het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden voor de aanvraag van een asielaanvraag.

Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoeker wel degelijk vreest voor zijn leven en tevens dienstdoende elementen bijbrengt. Bij terugkeer is het leven van verzoeker dan ook ernstig in gevaar aangezien hij ernstige problemen heeft met de Servische autoriteiten omwille van zijn lidmaatschap bij de UCPMD anderzijds de plaatselijke autoriteiten in Kosovo hiertegen geen bescherming kunnen bieden. Verzoeker valt minstens onder de subsidiaire bescherming. Ook in Kosovo is verzoeker niet veilig en vreest hij Eulex.

Verzoeker is echter van oordeel dat de bijgebrachte elementen wel degelijk voldoende bewijzen inhouden van zijn vrees voor zijn leven zodat zijn asielaanvraag in overweging dient genomen te worden. Verzoeker ziet zwaar af van de feiten die hij meegemaakt heeft en heeft er zelfs psychische problemen aan over gehouden.

Dat het CGVS aldus de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Dat het CGVS op basis van het feit dat Kosovo een veilig land zou zijn tot de vaststelling is gekomen dat er geen sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolgingen in zijn land van herkomst in hoofde van verzoeker, omdat het verhaal niet geloofwaardig zou zijn bij gebrek aan voldoende bewijzen.

Dat dit geen correcte gevolgtrekking is aangezien nu blijkt dat de aangehaalde elementen en wel degelijk aantonen dat er in het land van verzoeker nog steeds problemen zijn.

De asielaanvraag van verzoeker dient dan ook wel degelijk onderzocht te worden en hieruit zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees heeft voor zijn leven.

Het verhaal van verzoeker is wel degelijk geloofwaardig en er dient gekeken te worden naar de aangehaalde elementen die het verhaal van verzoeker ondersteunen.

Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enig onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoeker en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie. Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte elementen onvoldoende zijn om de asielaanvraag te onderzoeken doch dit is een verkeerde gevolgtrekking die op niets gestaafd is.

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat verzoeker maar beroep dient te doen op de plaatselijke autoriteiten of zonder problemen kan terugkeren naar Kosovo.

In tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweert, had verzoeker geen andere uitweg meer dan het land te ontvluchten om alzo zijn leven veilig te stellen.

Aangezien verzoeker bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor hem was om te vluchten naar het buitenland zodat hij dan ook in België asiel heeft aangevraagd.

Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen dient te worden.

Het is zeer logisch dat bij terugkeer naar zijn land van herkomst verzoeker terug in gevaar zal zijn aangezien hij niet meer naar Servië kan en ook in Kosovo niet meer veilig is.

Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker veilig kan terugkeren.

Dat aldus onvoldoende bewezen is door de het CGVS dat verzoeker onvoldoende elementen aangebracht heeft van zijn vrees voor zijn leven.

Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur.

Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren.

Het CGVS gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.

Dergelijke houding van het CGVS is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt."

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de motiveringsplicht.

Hij licht het middel als volgt toe:

"Er moet bovendien worden vastgesteld dat het CGVS haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 28.01.2013 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

Het CGVS vermoedt bepaalde feitelijkheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken.

Op grond van deze korte motivering komt het CGVS tot het besluit dat de asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden omdat verzoeker onvoldoende zou aantonen dat hij een gegronde vrees voor zijn leven heeft.

Het CGVS zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker.

Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.

Dit getuigt niet van behoorlijk bestuur en de beslissing werd dan ook verkeerdelijk gemotiveerd.

De bijgebrachte elementen en documenten ondersteunen het verhaal van verzoeker en houden wel degelijk elementen in die op zijn minst dienen onderzocht te worden door het CGVS.

Verzoeker heeft alle documenten bijgebracht die zijn verhaal konden ondersteunen.

Louter op basis van dit feit stellen dat het verhaal van verzoeker bedrieglijk is, is niet correct en getuigt niet van enige ernst.

Tegenpartij stelt dat verzoeker maar een beroep dient te doen op de plaatselijke autoriteiten en dat hij in Kosovo geen problemen zou gekend hebben.

Hieruit nu afleiden dat het volledige verhaal en haar vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn, gaat te ver. De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 28.01.2013 van het CGVS is dan ook genomen met machtsoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Er wordt enkel geargumenteed dat de bijgebrachte elementen geen redenen zouden inhouden voor een asielaanvraag te rechtvaardigen en dat het verhaal van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn.

De bestreden beslissing werd dan ook zeer gebrekkig gemotiveerd aangezien er enkel wordt gesteld dat de bijgebrachte elementen van die aard zouden om de asielaanvraag in overweging te nemen.

Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd.28.01.2013 van het CGVS te vernietigen."

2.1.3.1. De beide middelen worden, gelet op hun onderlinge verwevenheid, samen beoordeeld.

2.1.3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, maar verduidelijkt niet welk beginsel verweerder met de voeten zou hebben getreden. Het middel is in die zin onontvankelijk.

Voorts moet worden vastgesteld dat verzoeker in zijn middel wel alludeert op de schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, maar daarover geen nadere toelichting geeft. Ook dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Een louter algemene stelling dat “*de bepalingen van de Vreemdelingenwet*” zijn geschonden, kan evenmin op ontvankelijk wijze worden opgeworpen.

2.1.3.3. Inzake de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in voormelde bepalingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht is dan ook niet aangetoond.

2.1.3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker, die aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De vermeende schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet zoals dit gold op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

"De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- India*
- Kosovo*
- FYROM*
- Montenegro*
- Servië".*

In het verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012 wordt onder meer verwezen naar het advies dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verstrekt heeft aangaande de landen die op de lijst van veilige derde landen kunnen worden opgenomen. Voor wat Kosovo betreft, luidt het als volgt:

"Voor wat betreft Kosovo, besluit de Commissaris-generaal als volgt : "Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in Kosovo, de mate waarin vervolging of mishandeling in Kosovo voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in Kosovo algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn. Het kan onder meer gaan om bijzondere vormen van ernstige discriminatie die als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden, zonder dat de nodige bescherming kan geboden worden."

In de aanhef van het verslag aan de koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst”.

In fine van het verslag aan de koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 wordt het volgende gesteld:

“Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze.

Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker dus niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (BS 4 oktober 1953, hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het is in casu in wezen niet betwist dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Kosovo en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Verzoeker betwist immers als dusdanig niet dat hij, niettegenstaande de door hem voorgehouden Servische nationaliteit, tevens beschikt over de Kosovaarse nationaliteit. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële elementen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, dit in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd, in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op de asielzoeker. Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen: *“Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker veilig kan terugkeren.”*

In de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging wordt genomen omdat hij afkomstig is uit een veilig land van herkomst en dat zijn asielaanvraag enkel in overweging kan worden genomen indien hij duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, wat verzoeker in casu niet doet.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt overduidelijk dat rekening werd gehouden met de verklaringen van verzoeker aangaande de redenen waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Dat verweerder dus zou uitgaan van een algemene situatie zonder enig onderzoek gedaan te hebben naar zijn specifieke geval, zoals verzoeker beweert, is dan ook niet correct. Uit nazicht van het administratief dossier en meer bepaald het gehoorverslag van verzoeker blijkt dat hij zijn asielaanvraag steunt op het feit dat hij als etnische Albanees in Servië problemen zou kennen. Verweerder stelt in de bestreden beslissing allereerst vast dat de algemene geloofwaardigheid van verzoeker ernstig op de helling is komen te staan, nu hij bewust zijn Kosovaarse nationaliteit heeft achtergehouden. Verweerder stelt vervolgens vast dat verzoeker, door zijn relaas dat hij problemen in Servië heeft, niet aannemelijk maakt dat hij zich niet langer in Kosovo zou kunnen vestigen. Hij wijst erop dat verzoeker weliswaar spreekt over een onveiligheidsgevoel, doch uitdrukkelijk verklaarde tijdens zijn jarenlange verblijf in Kosovo nooit (veiligheids)problemen te hebben gehad, noch met de Kosovaarse autoriteiten noch met Kosovaarse (mede)burgers. In zoverre verzoeker nog opmerkte dat de Eulex in de toekomst misschien zou denken dat er een verband is tussen hem en de daden van zijn broer, merkt verweerder op dat verzoeker expliciet verklaarde dat hij niets te maken heeft met de daden van zijn broer en dat hij in Kosovo tot op heden absoluut niet wordt verdacht van een eventuele betrokkenheid. Hij stelt dat

verzoeker zich op dit punt beperkt tot blote beweringen. Verder wijst verweerder erop dat motieven van socio-economische aard geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag of de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op deze motivering in de bestreden beslissing kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat verweerder *“zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg [stelt] dat er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker”*. Het is immers niet betwist dat verzoeker erkende dat hij (tevens) beschikt over de Kosovaarse nationaliteit en dat hij dit gegeven aanvankelijk bewust heeft achtergehouden voor verweerder. Het kan geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd dat verweerder oordeelt dat het bewust achterhouden van de Kosovaarse nationaliteit de algemene geloofwaardigheid van verzoeker in het gedrang brengt. Verzoeker volhardt verder in de problemen die hij zou hebben in Servië. Hij stelt dat hij de Servische nationaliteit heeft en dat zijn vrees bijgevolg dient te worden bekeken voor Servië. Verzoeker gaat aldus evenwel voorbij aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat hij tevens beschikt over de Kosovaarse nationaliteit en over een Kosovaarse identiteitskaart en dat hij geen elementen aanbracht die toelaten vast te stellen dat hij in Kosovo problemen heeft die aanleiding zouden kunnen geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De vaststelling dat verzoeker zonder risico op vervolging of ernstige schade kan verblijven in een van de landen waarvan hij de nationaliteit heeft, volstaat in deze. Verder betoogt verzoeker nog dat Kosovo evenmin veilig is voor hem en de Kosovaarse autoriteiten hem evenmin een voldoende bescherming kunnen bieden voor de veiligheid van zijn leven. Hij herhaalt dat hij de Eulex vreest. Door het louter herhalen van zijn ingeroepen vrees in Kosovo en zich opnieuw te beperken tot loutere beweringen en hypothesen weerlegt verzoeker evenwel de motivering in de bestreden beslissing niet. Verzoeker gaat volledig voorbij aan de concrete motieven die verweerder heeft gegeven in antwoord op het door verzoeker ingeroepen veiligheidsgevoel en de vrees voor Eulex wat Kosovo betreft, zodat hij geenszins aantoonde dat verweerder desbetreffend op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de stukken van het dossier tot zijn oordeel is gekomen. Verzoekers bewering dat hij thans psychische problemen zou hebben als gevolg van hetgeen hij heeft meegemaakt, vermag evenmin de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

Voorts mist een deel van het betoog van verzoeker feitelijke grondslag. Zo kan niet in de bestreden beslissing worden gelezen dat verzoekers verhaal *“niet geloofwaardig zou zijn bij gebrek aan voldoende bewijzen”*, dat *“[t]egenpartij stelt dat de bijgebrachte elementen onvoldoende zijn om de asielaanvraag te onderzoeken”*, dat *“het verhaal van verzoeker bedrieglijk is”* of dat *“het volledige verhaal en haar vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn”*.

Met zijn afsluitend theoretisch betoog inzake de motiveringsplicht toont verzoeker evenmin aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen, of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder in het kader van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beschikt. Enige schending van de materiële motiveringsplicht of machtsoverschrijding wordt niet aangetoond.

2.1.4. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt als volgt:

“De asielaanvraag van verzoeker werd door tegenpartij niet in overweging genomen. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid. Verzoeker mocht reeds een bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door zijn land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoeker vreest terecht voor zijn leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker.

Men is immers nog steeds op zoek naar verzoeker en men zal er niet voor terug deinzen om geweld te gebruiken opzichten verzoeker moest verzoeker terugkeren naar zijn land van herkomst en dit omwille van zijn afkomst.

Ook de Kosovaarse autoriteiten kunnen verzoeker onvoldoende beschermen tegen de problemen die verzoeker ondervindt in zijn thuisland en dit omwille van zijn afkomst.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.2.2. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenzins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Servië en/of Kosovo.

Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Servië/Kosovo te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden.

Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.2.3.1. Het derde en het vierde middel worden samen beoordeeld.

2.2.3.2. In eerste instantie dient erop gewezen dat verzoeker weliswaar de schending aanvoert van artikel 14 van het EVRM, maar daarover geen enkele uiteenzetting geeft. Dit onderdeel van de middelen is dan ook onontvankelijk.

2.2.3.3. Voorts dient erop gewezen dat verzoeker weliswaar stelt dat hij reeds een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen, maar dit bevel maakt niet het voorwerp uit van het onderhavige beroep. De thans bestreden beslissing draagt geen verwijderingsmaatregel in zich, zodat in het kader van de huidige vordering de schending van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM niet dienstig kan worden aangebracht. Daarbij komt nog dat, wat artikel 3 van het EVRM betreft, de Raad vaststelt dat verzoeker zich bedient van de elementen uit zijn asielaanvraag om deze opgeworpen schending te

verduidelijken. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Hiervoor werd reeds gesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat verweerder niet op rechtmatige wijze zou zijn overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing, daarin begrepen de vaststelling dat uit de verklaringen van verzoeker niet duidelijk blijkt – onder meer – dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt dus verre van aannemelijk dat hij het risico loopt te worden gefolterd, onmenselijk of vernederend te worden behandeld bij terugkeer naar Kosovo. Verweerder heeft daarbij, zoals reeds is gebleken, gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich niet langer zou kunnen vestigen in Kosovo of dat hij er (veiligheids)problemen heeft, zodat ook zijn bewering dat zijn veiligheid en vrijheid zullen worden geschonden bij terugkeer en zijn stelling dat hij in zijn land van herkomst geen familieleden zal kunnen hebben aangezien hij zal worden opgesloten of vermoord, hoegenaamd niet volstaan om een schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM aan te tonen. Zoals reeds gesteld, volstaat ook de vaststelling dat verzoeker geen vervolging of ernstige schade of geen gevaar voor zijn leven dient te vrezen in een van de landen waarvan hij de nationaliteit heeft. Ook wat betreft het gestelde dat verzoeker in zijn land van herkomst geen inkomsten heeft en niet in staat is om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken, stelt de Raad vast dat hij zich hier overgeeft aan een blote bewering, zonder meer. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij bij zijn terugkeer zou worden blootgesteld aan represailles wegens landverraad.

Enige schending van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.4. Het derde en vierde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in wat als een vijfde middel kan worden beschouwd het volgende aan:

“E Humanitaire gronden

Dat verzoeker alle banden heeft verbroken in zijn voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden door de autoriteiten en opgesloten te worden in de gevangenis. Verzoeker inmiddels reeds geruime in België verblijft en hier reeds zijn leven opnieuw heeft opgebouwd.

Verzoeker is goed geïntegreerd en kent reeds goed Nederlands

Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoeker niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt de verzoeker om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te vernietigen.”

2.3.2. De Raad is geen rechtsregel of rechtsbeginsel bekend dat ontleend wordt aan “*humanitaire gronden*” (cf. RvS 8 december 2008, nr. 188.562), en verzoeker toont niet aan dat daarover anders zou moeten worden gedacht. Een beoordeling op grond van humanitaire overwegingen ressorteert niet onder de rechtsmacht van de Raad zoals deze is bepaald bij artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. Overigens komt het ook verweerder niet toe om, in het kader van de beoordeling van een asielaanvraag, rekening te houden met de integratie van de asielzoeker in het onthaalland.

2.4. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS